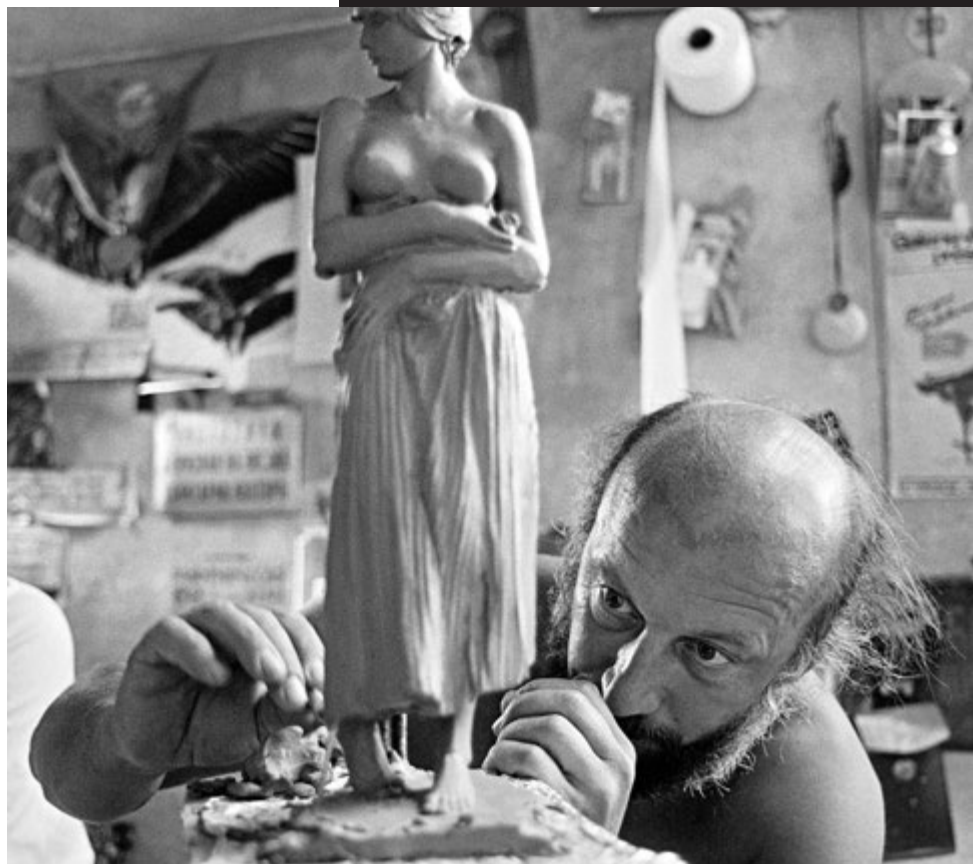

Георги Чапкънов през погледа на Иван Бакалов

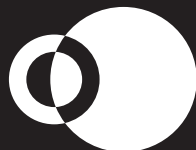
Georgi Chapkunov Through the Eyes of Ivan Bakalov

ФЕСТИВАЛ
ФОТОФАБРИКА
2021

UniCredit Studio

UniCredit Studio

**ФЕСТИВАЛ
ФОТОФАБРИКА
2021**

Фондация ФотоФабрика и УниКредит Студио представят:

**Георги Чапкънов
през погледа на Иван Бакалов**

FotoFabrika Festival & UniCredit Studio Present:

**Georgi Chapkunov
Through the Eyes of Ivan Bakalov**

Има нещо магическо в изражението на човек, когато работи, когато създава. Концентрация, вглъбеност, но и очакване, устрем към съвършения резултат. Снимките на Иван Бакалов по изумителен начин са предали безброй емоции – не само на Чапкънов, а и на неговите модели, сред които са не по-малко колоритните личности на Йордан Радичков и Радой Ралин.

Благодарна съм за възможността да видя тези моменти, запечатани от фотоапарата, попаднал в правилните ръце.

Подобни снимки няма как да те оставят безразличен, напротив – в съзнанието нахлуват спомени, асоциации, въпроси, размисли. Като, например, колко важно за идеалния резултат накрая е... важно, е всичко: погледът отблизо, погледът отдалеч, правилните материали и четки, общуването с модела, а понякога и мълчаливата компания до теб.

И още нещо – тези снимки са истинското доказателство, че красота има не само в произведенията на изкуството, много, много красота има в процеса на създаване, на изработка...

И това е красота, която можем да видим навсякъде около нас, ако я търсим.

Теодора Петкова
Главен изпълнителен директор,
УниКредит Булбанк

There is something magical in one's expression when at work, when creating. Concentration, immersion, but also anticipation, striving for the perfect result. The photos of Ivan Bakalov have conveyed countless emotions in an amazing way – not only those of Chapkanov, but also of his models, including also the ever so colorful personalities of Yordan Radichkov and Radoy Ralin.

I am thankful for the opportunity to have witnessed those moments, captured by the photo camera, which had fallen into the right hands.

Such photos could not leave you indifferent – memories, associations, questions and thoughts invade the mind. For instance, how important for the ideal result in the end is ... everything, everything is important: the close look, the distant view, the right materials and brushes, the communication with the model, and sometimes the silent company next to you.

And one more thing – these photos are the real proof that beauty is not only in the works of art, there is a lot, really a lot of beauty in the process of creation, of making...

And this is beauty that we can see all around us if we look for it.

Teodora Petkova
CEO, UniCredit Bulbank

Иван Бакалов снима Георги Чапкънов.

Интуицията на журналиста преследва знаците за непреходното в живота.

Скулпторът прави същото – по-бавно, по „материално“, в търсената стилистика на старателно граден почерк. И двамата изследват малкия детайл, в който е кодирана истината за цялата картина; всеки един от тях със своите изразни средства; понякога в компания от спътници и съдници, съучастници и съмишленици. Понякога в тотална самота.

В хрониката на всичките онези години, които са минали след тяхното запознанство, Иван Бакалов е оставял маркери за значимите срещи, случили се с онази отиваща си бохема на скептици, мислители, мъдреци, които шеговито и иронично кръстосваха и кръстосват контрастни територии. Непреднамерената небрежност на неговите фотографии са нещо като бележки под линия на ненаписания разказ за цяла епоха, през която с труд и човеколюбие преминава творчеството на Георги Чапкънов.

Тази изложба е част от нашата памет и споделен реверанс към таланта на една щедро надарена личност.

Еми Барух

Ivan Bakalov shoots Georgi Chapkunov.

The journalist's intuition on a chase for the signs of the intransient in life.

The sculptor does the same – slowly, in a more “material” manner, in the chosen stylistics of a carefully crafted style. Both look into the small detail where the truth about the overall picture is encoded; each one with his expressive means; sometimes in the company of fellow travellers or arbitrators, collaborators and adherents. Sometimes in total isolation.

In the chronicle of all these years after their first meeting Ivan Bakalov left markers of the important encounters with that vanishing bohemian cohort of sceptics, thinkers, and wisemen that scoured, in irony and jest, their contrasting territories. The unintentional, informal character of these pictures makes them some kind of footnotes to the unwritten story of a whole era that Georgi Chapkunov reflected with hard work and humanity.

This exhibition is part of our memory and a collective bow to the talent of a very gifted person.

Emmy Barouh

Снимах Георги Чапкънов през годините – като лее бронз, заварява детайли, стърже гипсови отливки, вае глина, рисува или дори като пече агне за Гергьовден.

Още бях млад журналист, редакцията на списание „София“, където почнах работа, беше точно срещу ателието му. Станахме приятели. Прескачах често там и непрекъснато снимах, докато работи. А той работи много. Може би най-продуктивният български скулптор. Без преувеличение. И малка пластика, и монументална скулптура, плакети, барелефи, монети, медали, гербове, керамика, портрети от бронз, графики, живопис, скулптури от вторични суровини... Фигури по площадите в България, Япония, Южна Корея, Нидерландия, Германия. Произведения в частни колекции в 30-ина държави. Не пожела да остане в чужбина и да прави международна кариера. Казваше, че издържа най-много месец навън.

Минаха години, избирах и сканирах от купищата стари негативи и се оказва, че някои снимки от ателието на Чапкънов вече са исторически. Не само тези с писатели, които му позират за портрет. Дори щракнати между другото снимки, които навремето са изглеждали съвсем обикновени. Например, бронзови фигури на дъсчения под в ателието... Времената се менят, бронзът вече става все по-голяма рядкост. Днес не можеш да видиш някой да прави мраморни скулптури като на Микеланджело, Бернини. Така и бронзовите пластики ще останат като образци от миналото. Небрежно поставени на пода в ателие... Това вече стана рядък сюжет за снимка.

През ателието на Чапкънов минаха известни и по-малко известни личности. Писатели, художници, богаташи, дипломати. Посланиците на чужди държави се чувстваха длъжни преди да си заминат, да го посетят и да купят негова пластика. Или да му платят за скулптурен портрет. Портретите, които е направил, са безчет, и той не им знае

броя. Учудваше се, че като отива в Швейцария да прави изложби, докато е там, му поръчват да прави портрети. Нямамо кой да направи реалистичен скулптурен портрет и такива като него са изключително търсени.

Преди години с голямо желание отиде да прави изложба в Рим. Тамошен меценат го убедил, като казал, че е съсед на режисьора Федерико Фелини, галерията е досами жилището му, ще го убедят Чапкънов да му направи портрет. И Чапкънов успя, Фелини му позира три пъти, харесали се взаимно. Оказа се, че това е единственият портрет на Фелини. Италианският президент награди Чапкънов с наградата „Сулмона“ за принос в италианската култура.

Тогава писах из вестници и списания как Фелини позирал на Чапкънов. Фелини беше кумир за киноманиците. Самото споменаване на името му привличаше внимание. Годините се търкаляха, припомних пак историята на този портрет след години. Годините продължиха да се търкалят. Днес този портрет е забравен и, ако го споменавам пак, първо трябва да обяснявам кой е Фелини...

Вероятно скоро ще трябва да обяснявам и кои са Радой Ралин и Йордан Радичков, чиито портрети направи Чапкънов. Е, има справки в Уикипедия. Ралин бил писател, сатирик и дисидент, Радичков бил писател и драматург, представител на „магическия реализъм“... Чапкънов – български скулптор, автор на герба и статуята на София... В Уикипедия пише всичко...

Иван Бакалов

I have photographed Georgi Chapkunov through the years – casting sculptures in bronze, welding details, chiseling at plaster casts, drawing, or even baking a lamb for St George’s Day.

I was still a young journalist, and the editorial offices of Sofia Magazine where I’d started work, were right across the street from his atelier. We became friends. I would often drop by and take pictures of him working. And he did work a lot. He might be the most productive Bulgarian sculptor. No exaggeration here. Little figurines, monumental sculpture, plates, bas reliefs, coins, medals, emblems, ceramics, bronze portraits, graphics, paintings, sculptures made from recycled materials... Figures that stood on the squares of Bulgaria, Japan, South Korea, the Netherlands, Germany. Artifacts in private collections in over 30 countries. He chose not to live abroad and have an international career. He would say that he can’t bear to be abroad for more than a month.

The years passed, I would choose which old negatives to scan, and it turned out that some of those pictures of Chapkunov’s atelier already have a historical value. Not only those with writers sitting for a portrait but even snapshots that looked quite ordinary at the time. For one thing, bronze sculptures on the wooden floor of his atelier... Times are changing, bronze is becoming increasingly rare. You can’t see anyone today making marble sculptures like those by Michelangelo, Bernini, etc. Bronze sculptures are also becoming a thing of the past. Nonchalantly left on the floor of an atelier... This has already become a rare subject in photography.

Plenty of famous and less famous personalities have passed through Chapkunov’s atelier. Writers, artists, rich people, diplomats. Foreign ambassadors felt obliged to pay a visit and buy one of his figurines before leaving the country. Or pay for a sculptural portrait. He’s made innumerable portraits, he has lost count himself. He was surprised that whenever he went to Switzerland for an exhibition people would commission portraits while he was there. There was no one to make a realistic sculptural por-

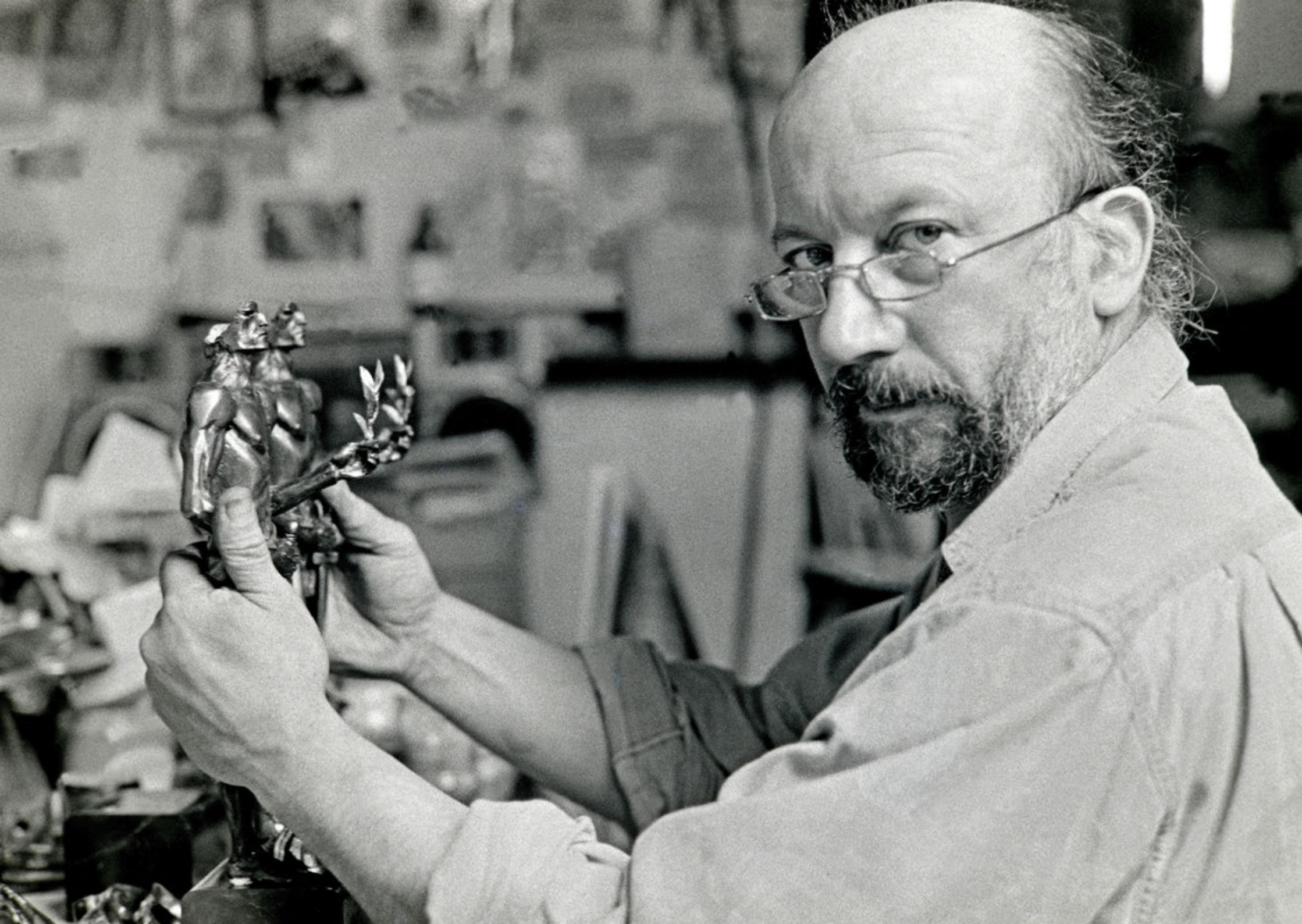
trait, the likes of him were in great demand. There was no one to make a realistic sculptural portrait, the likes of him were in great demand.

Some years ago, he was very enthusiastic about having an exhibition in Rome. A local mezenate had talked him into it, saying that he was Federico Felini’s neighbor, that the gallery was very close to his home and they could convince the director to sit for a portrait. And so Chapkunov did it, Felini came for three sittings, they liked each other. It turned out that this was Felini’s only portrait. The Italian president gave Chapkunov the Sulmona Award for a contribution to Italian culture.

I wrote to the press back then, describing how Felini sat for a portrait by Chapkunov. Felini was an idol for the cineastes. People would perk their ears at the very mention of his name. The years rolled by, I told the story of this portrait again. The years kept rolling. Today this portrait is forgotten and if I am to mention it again, I will have to explain who’s Felini...

I will probably soon have to explain who Radoy Ralin and Yordan Radichkov are, those guys who sat for a portrait by Chapkunov. Well, there’s Wikipedia for that. Ralin was a writer, a satirist and a dissident, Radichkov was a writer and playwright, a representative of “magical realism”... Chapkunov was a Bulgarian sculptor, the author of the Sofia city coat of arms and the statue of Sofia... It’s all on Wikipedia...

Ivan Bakalov

Портрет на Радичков с ловни спомени

Беше лятото на 1997 г., когато Чапкънов реши да направи портрет на Радичков. Покани го в ателието си да му позира. Как го нави, не знам. Към края на живота си Радичков беше затворен в себе си човек. Беше разказвач с чувството си за хумор, но някак се пазеше от външния свят.

„Отдавна гочаках да стане такъв, заприлича на Волтер“, каза Чапа за Радичков. Имах щастието да стана свидетел и регистратор и на този портрет. Дори ги записах с магнетофон. Те разбраха чак после.

Отначало в ателието настъпи смущаваща тишина. Чапа ваеше с пръсти глината, а Радичков позираше притеснен. Вдърви се и гледаше с онзи свой поглед, когато чувстваше някакво посегателство върху вътрешния си свят. От дума на дума Чапа подхвана темата за лова. Ледът се счупи. Двамата започнаха да се надпреварват да разказват ловните си истории. В разговора Радичков най-спонтанно употребяваше изрази като в разказите си. Чух го да казва знаменитото „Мамка му и прасе“ не като литературен цитат, а съвсем насериозно, докато описваше някакъв лов, в който ударил 4 глигана...

„...Попоглеждам така, пушката я държа и попоглеждам – вляво, вдясно... Изведнъж виждам – едно прасе. Останало е само и се върти в долчината и върви, и идва леко към прасето, което съм ударил. Влезе пак в долчината в едни трънки, храсти, гъсто, не се вижда и аз го загубих. Викам, бре, мама му, това прасе изчезна. И сума време няма никакво прасе. Изведнъж то се появи от трънките, то се послушвало и тръгна, без да бърза, право към глигана, който съм ударил. Викам, то му мирише на прасе, то върви сега по миризмата. Вдигнах аз леко пушката и го водя. И то дойде, няма едно 10 метра до глигана. И седи така прасето...“

Докато Радичков разказваше, Чапкънов работеше вдъхновен, бързо, бързо и развеселен се включваше в разказа със свои ловни истории.

Седнахме около масичката в ателието на Чапкънов, той извади да почерпи. Радичков беше отказал пиенето отдавна, след куп болести, не близваше алкохол. Но за да се чукне, взе чашката. Започна да разказва къде какъв дивеч имало из България и колко е намалял сега. Той имаше навик, като разказва нещо, от време на време да завършва с едно проточено напевно „да-а-а“. Сякаш да подчертае някой факт. „През 1905 г. шопите в софийско са убивали жерави, хиляди жерави с тояги са ги трепали по царевницата. Да-а-а... Осолявали са ги в качета, той е като пуйка жеравът, и цяла зима ядат осолени жерави...“ Чапа го слуша и клати глава учуден.

По-късно, когато Чапа отля главата му от бронз, за Йорданов ден направихме изложба с портрета, моите снимки, още няколко живописни портрета на Радичков от други художници. Чапа беше инициаторът на тази изложба. Но Радичков беше болен, изведнъж жена му каза, че няма да дойде. Чапа се притесни – „Ами ние заради него го правим“. Отидохме двамата у Радичков вкъщи, да го убедим да дойде. Той се съгласи – само за половин час. Закарахме го с ладата на Чапа (още си караше колата от соца) на откриването на изложбата. Отпред на тротоара Коко Азарян беше довел малък оркестър от постановката „Суматоха“ в Народния и го дирижираше лично. Така посрещнаха Радичков с музика. Вътре – като го наобиколиха актьори от Сатирата, играли в негови пиеси, радваха му се, той се захласна. С Чапкънов му казваме: „Обещахме да те откараме обратно след половин час.“ А той: „Чакай, да си изпия виното“. И остана още час. Чапа беше щастлив.

Иван Бакалов

A Portrait of Radichkov with Hunting Trophies

It was the summer of 1997 when Chapa decided to make a portrait of Radichkov. He invited him to his atelier for a sitting. I don't know how he managed to convince him. Near the end of his life Radichkov had become reclusive. He was still a storyteller with a sense of humour, but he'd gotten wary of the outside world.

"I had waited for him to become like that, he'd grown to look like Voltaire", Chapa said about Radichkov. I was lucky enough to become a witness and a registrar of this portrait, too. I even taped them on a recorder. They didn't know about it until I was done.

At first, the atelier was full of awkward silence. Chapa was sculpting the clay with his fingers, Radichkov was sitting for him, looking uneasy. He got tense and he had that expression he got when he felt some sort of infringement upon his inner world. And then, Chapa chatted him up, and he started talking about hunting. The ice was broken. The two of them started telling their hunting stories. In the conversation Radichkov spontaneously used the same expressions he would use in his stories. I heard him say "Son of a swine!" not like a literary quotation but quite seriously, while describing a hunting expedition when he'd killed four wild boars...

"...I look this way and that, I hold the rifle and I look around – to the left, then to the right... And then I see – a pig. He had remained all alone, and he was bumming around the valley, trotting slowly towards the pig I had shot. Then he got into the valley again, in some sort of brambles, some thickets, I couldn't see a thing and I lost him. And I say, fuck, I lost that son of a swine. And for quite some time there was no pig at all. And then he came out of the bush, he had waited there, listening for a sound, and then he started walking, taking its time, towards the boar I had shot. I say, it smells pig to him, he's following the scent now. So, I lifted the rifle a bit and I started leading him on. And he came, he was no more than 10 meters away from the boar. And the pig just stayed like that..."

While Radichkov was talking, Chapkunov was working in a flurry of inspiration, merrily sharing his own hunting stories.

Then we sat down at the table in Chapkunov's atelier, and our host took out some glasses. Radichkov had long stopped drinking, he wouldn't touch any alcohol after his health had started deteriorating. And yet he accepted a drink just to say "cheers". He started talking about the various kinds of game that we'd had in Bulgaria and how little was left now. He had that habit when he was talking to end things, from time to time, with a slow, drawn-out "yeeeees". As if to emphasize some fact. "In 1905 the shoppes in the Sofia region used to kill cranes, thousands of cranes. They killed him with sticks in the cornfields. Ye-e-es... They salted them in kegs, the crane is like a turkey, and they ate salted cranes all winter..." Chapa was listening and shaking his head in bewilderment.

Later, when Chapa cast his head in bronze, we made an exhibition with the portrait for St. Yordan's day, with a few other oil portraits of Radichkov made by other artists. Chapa was the one who came up with the idea. But Radichkov was ailing, and suddenly his wife said that he was not coming. Chapa got worried – "But we're doing this for him". We both went to Radichkov's place to talk him into coming. He agreed – but just for half an hour. We drove him there with Chapa's Lada (he was still driving his soc-era car). At the entrance, on the sidewalk, Koko Azaryan had brought a small orchestra from the "Hulabaloo" performance at the National Theatre and he was personally conducting it. And so they greeted Radichkov with music. Inside he was surrounded by actors from the Satirical Theatre who had acted in some of his plays, they were all so happy he was there, he was carried away. Chapkunov and I told him – we promised to drive you back in half an hour. And he said "Wait, let me finish my wine". And he stayed for another hour. Chapa was happy.

Ivan Bakalov

Радой Ралин и причудливата история на два портрета

Чапкънов се възхищаваше на Радой Ралин. И същевременно се смееше на начина му на говорене и го имитираше. Ралин, като някакъв Езоп, ходеше по улиците и заговаряше непознати. И Чапа го имитираше много успешно, разказваше истории с него и повтаряше репликите му.

“Той не е обикновен тип. Цялото му излъчване е на античен човек и мъдрец. Сигурно Езоп е имал подобни черти. Сигурно и ако Езоп беше живял в наши дни, щеше да има съдбата на Радой.”, казваше Чапкънов за него.

За пръв път му направил портрет, когато бил млад скулптор, към 1973 г. Радой Ралин таман бил реабилитиран след “Люти чушки”, и не бил вече толкова строго премълчаван. Чапа тогава имал скромни възможности и направил малка керамична глава. Но я допуснали в обща художествена изложба на “Шипка” 6. И станало нещо неочаквано. Организаторите на изложбата сложили, без да забележат, главата на Радой Ралин на 7-8 метра от голям бронзов портрет на Тодор Живков в цял ръст. Бронзовата скулптура е дело на Секул Крумов. Направена е по време, когато култът към Живков се развива и поощрява с бурни темпове. (Впрочем, точно тази скулптура беше издигната като паметник на Тодор Живков в Правец през 2001 г.).

По онова време Ралин вече е прочут критик на режима, седял години без работа, без да му публикуват нищо, уволнен заради своята книжка „Люти чушки“. Сред народа се носят легенди за Ралин, цитират навсякъде неговите епиграми.

На портрета Ралин гледал със закачливо-присмехулен поглед. Никой не обърнал внимание на това от организаторите на изложбата. И се оказало, че главата на Ралин гледа с насмешка от 7-8 метра право в помпозната бронзова фигура на Първия. Първите посетители на изложбата веднага забелязали тази интрига. Някой вероятно се обадил в чужбина да разкаже тази смешка, защото на следващия ден по радио „Свободна Европа“ бил излъчен язвителен коментар за изложбата, как Ралин се надсмива над Живков.

Още на другия ден главата на Ралин била преместена зад една преграда в съседство. Коментарите по чуждите радиостанции продължили и организаторите преместили скулптурата на Ралин на друг етаж. Махнали и един бронзов бюст на Георги Димитров, първоначално разположен до бронзовия Живков, защото коментарите се разпрострели и върху него – тоест, бившият вожд и учител на народа е почетен с по-скромнен портрет, отколкото сегашният генерален секретар.

Цялата история ми я разказваха поотделно с подробности и Радой Ралин, и Георги Чапкънов. И тя се споменаваше, когато Чапа реши да прави отново портрет на Ралин, вече голям, бронзов, в пълен мащаб.

“20 години по-късно реших да повтора портрета, защото и двамата остаряхме. Трябваше да го повтора в новата си зрялост. Както обикновено става с моите работи, виждах портрета му готов, завършен, преди още да започна първата лепка с глината.”, разказа Чапкънов за портрета 4-5 години по-късно, когато пузнах снимките в един кратко просъществувал вестник “1000 дни”.

А Радой Ралин каза за Чапкънов: “Той веднага, при първото ни запознаване преди 20 години, ме помоли да му позирам за портрет. За да помоли така, изведнъж, при запознанството, естествено, че е съществувала някаква духовна близост. Когато отидох в ателието му, главата беше там, заварих контурите ѝ почти завършени. Той я беше правил наизуст и съвсем вярно. После тези няколко позирания послужиха само нещата да се нюансират...”

Между нас с Чапкънов винаги е съществувало една много хубаво приятелство, което не се поддържа външно, защото се срещаме много рядко. Обаче мислим един за друг и когато се срещнем, се срещаме с една изразена душевна радост, която не можем да сдържим. В никакъв случай не можем да бъдем официални един към друг.”

Иван Бакалов

Radoy Ralin and the Bizarre Story of his Two Portraits

Chapkunov had an admiration for Radoy Ralin. And he would also laugh at his way of talking and imitate him. Ralin was a modern-day Aesop, roaming the streets and chatting up strangers. And Chapa did a very successful imitation of him, telling stories about him and repeating his lines.

“He’s not an ordinary guy. His whole aura is that of an ancient man, an ancient wise man. Aesop must have looked somewhat like that. If Aesop was alive today, he would probably live Radoy’s life”, Chapkunov said about him.

He made his first portrait when he was a young sculptor, around 1873. Radoy Ralin had just been vindicated after “Chilli Peppers” and the silence around him was not so strictly imposed. At that time, Chapa had limited resources so he made a small ceramic head. This head, however, was included in a collective exhibition at 6 Shipka Str., the gallery of the Union of Bulgarian Artists. And then something unexpected happened. The exhibition organizers happened to place Radoy Ralin’s head some 7-8 meters away from a big, full-body portrait of Todor Zhivkov in bronze. The bronze sculpture was made by Sekul Krumov. It was made at a time when the cult of Zhivkov was in full swing, very much encouraged by the authorities (by the way, in 2001 the same sculpture was installed as a monument to Todor Zhivkov in Pravetz).

At the time Ralin was already a well-known critic of the regime, he had spent years without getting any work, without having anything published, he had lost his job as a punishment for his book “Chilli Peppers”. People were spreading legends about Ralin, his epigrams were quoted all around the country.

Ralin’s ceramic portrait had an impish, derisive expression. The exhibition organizers had all overlooked that fact. And it turned out that Ralin’s head was eyeing with derision the pompous bronze sculpture of the first man in Bulgaria, from a distance of 7-8 meters.

The first visitors did not fail to notice that setup. Somebody probably

called someone abroad to tell them about the joke because the next day radio Free Europe aired a caustic commentary about the exhibition, about the way Ralin was laughing at Zhivkov.

On the very next day Ralin’s head was moved behind a nearby screen. The commentaries on foreign radio stations continued nevertheless so the organizers moved Ralin’s sculpture to another floor. They also removed a bronze bust of Georgi Dimitrov that was initially placed next to the bronze Zhivkov as the commentaries had spread onto that, as well – i.e. the former leader and teacher was honoured with a humbler portrait than the current general secretary.

I heard the whole story separately from both Radoy Ralin and Georgi Chapkunov. And it was mentioned when Chapa decided to make another portrait of Ralin, this time a big, bronze, life scale one.

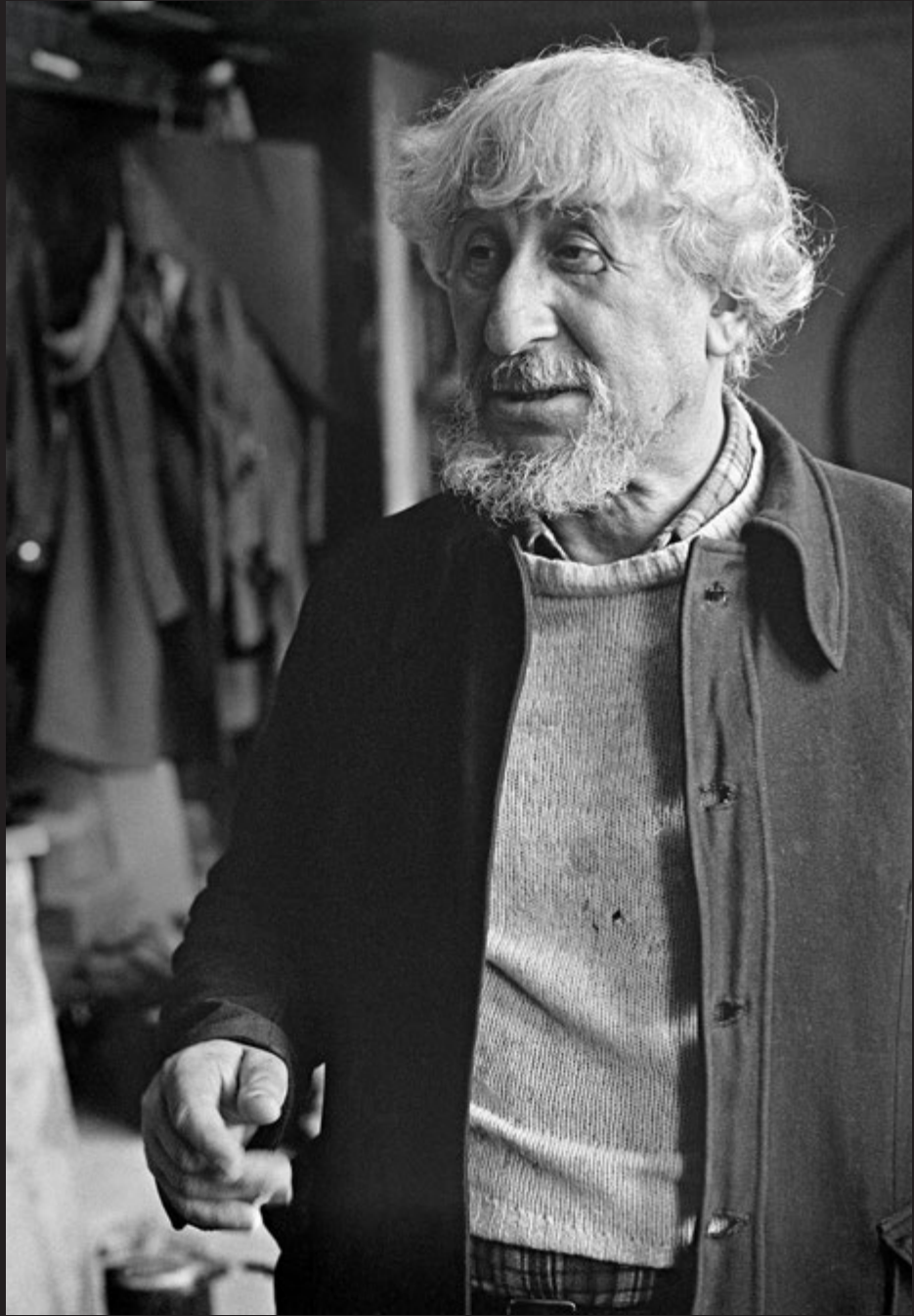
“20 years later I decided to redo the portrait because we had both gotten older. I had to redo it in my new maturity. As it usually happens with my works, I was seeing the portrait in its entirety, complete, before I’d even started laying on the clay”, Chapa said about the portrait 4-5 years later, when I published pictures of it in a short-lived newspaper called “1000 Days”.

And Radoy Ralin said about Chapkunov: “He asked me to pose for a portrait immediately upon meeting me for the first time 20 years ago. There must have been some spiritual affinity for him to ask me like that, the minute he met me. When I went to his atelier, the head was already there, its outlines almost completed. He had made it from memory, and it was quite true to life. The few sittings only served to nuance things...”

There has always been a very wonderful friendship between me and Chapkunov, a friendship that was not outwardly maintained as we would meet very rarely. And yet we do think about each other and when we meet, we do so with a visible joy in our souls, a joy that cannot be contained. We can never be formal with each other.”

Ivan Bakalov

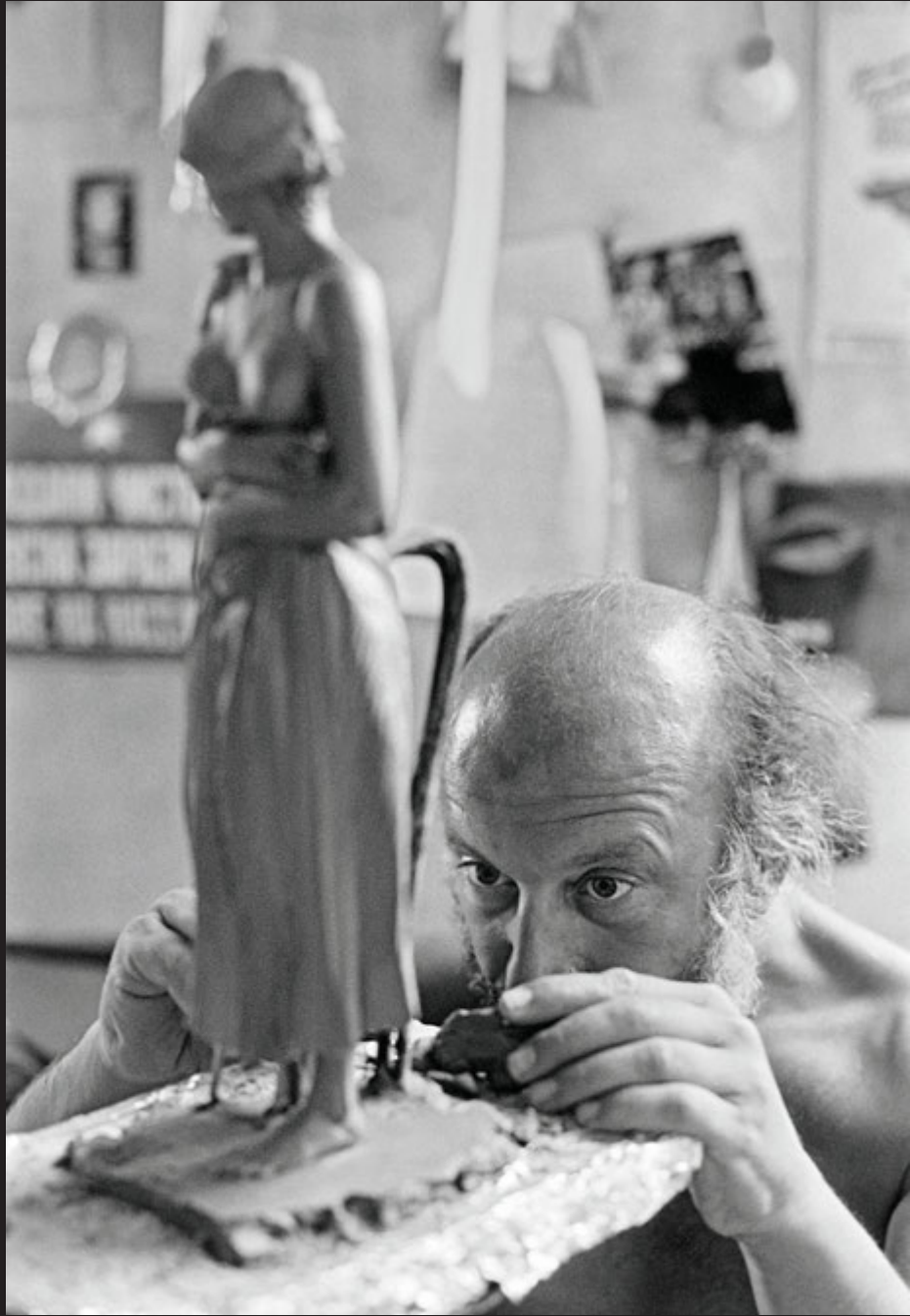

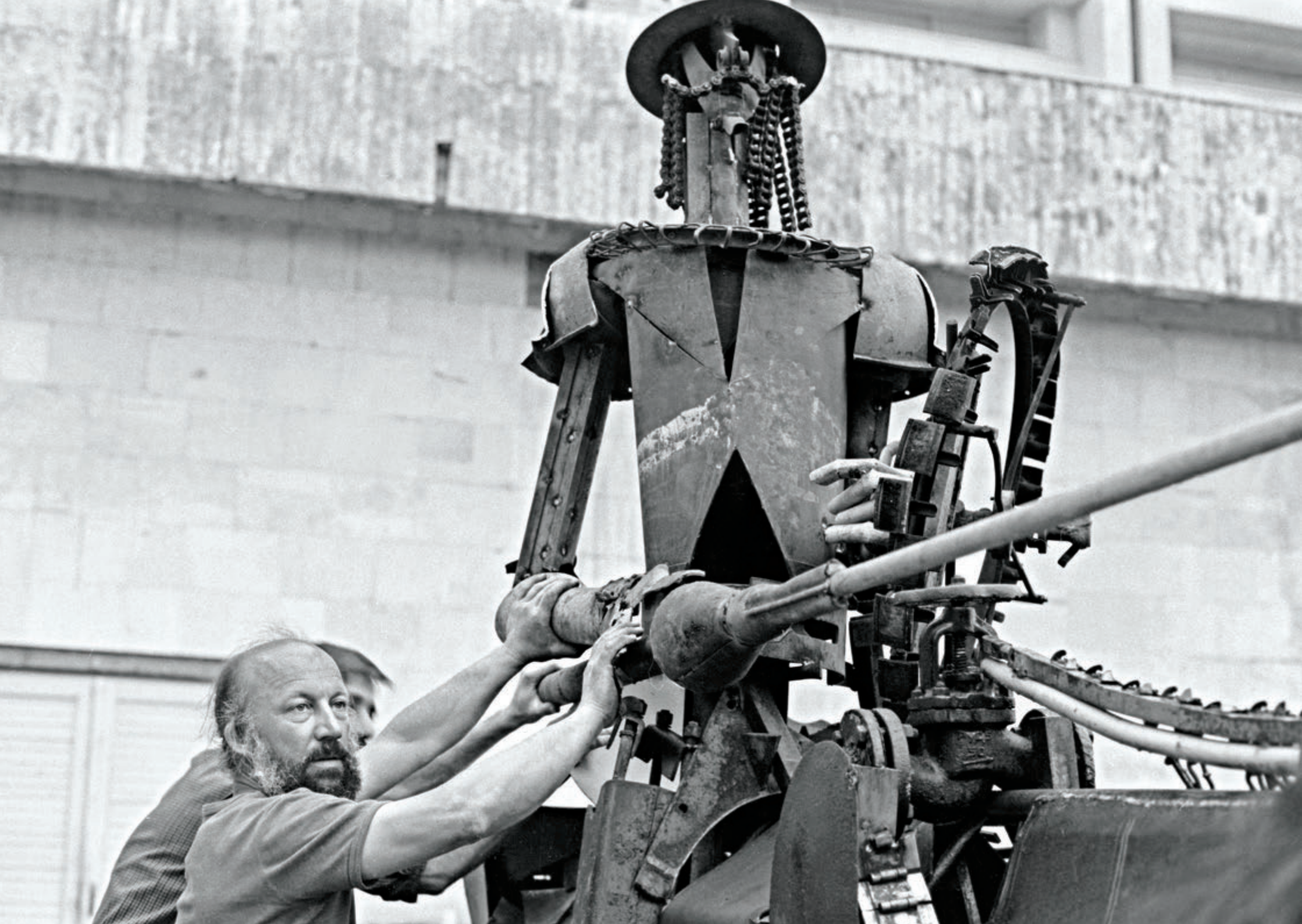

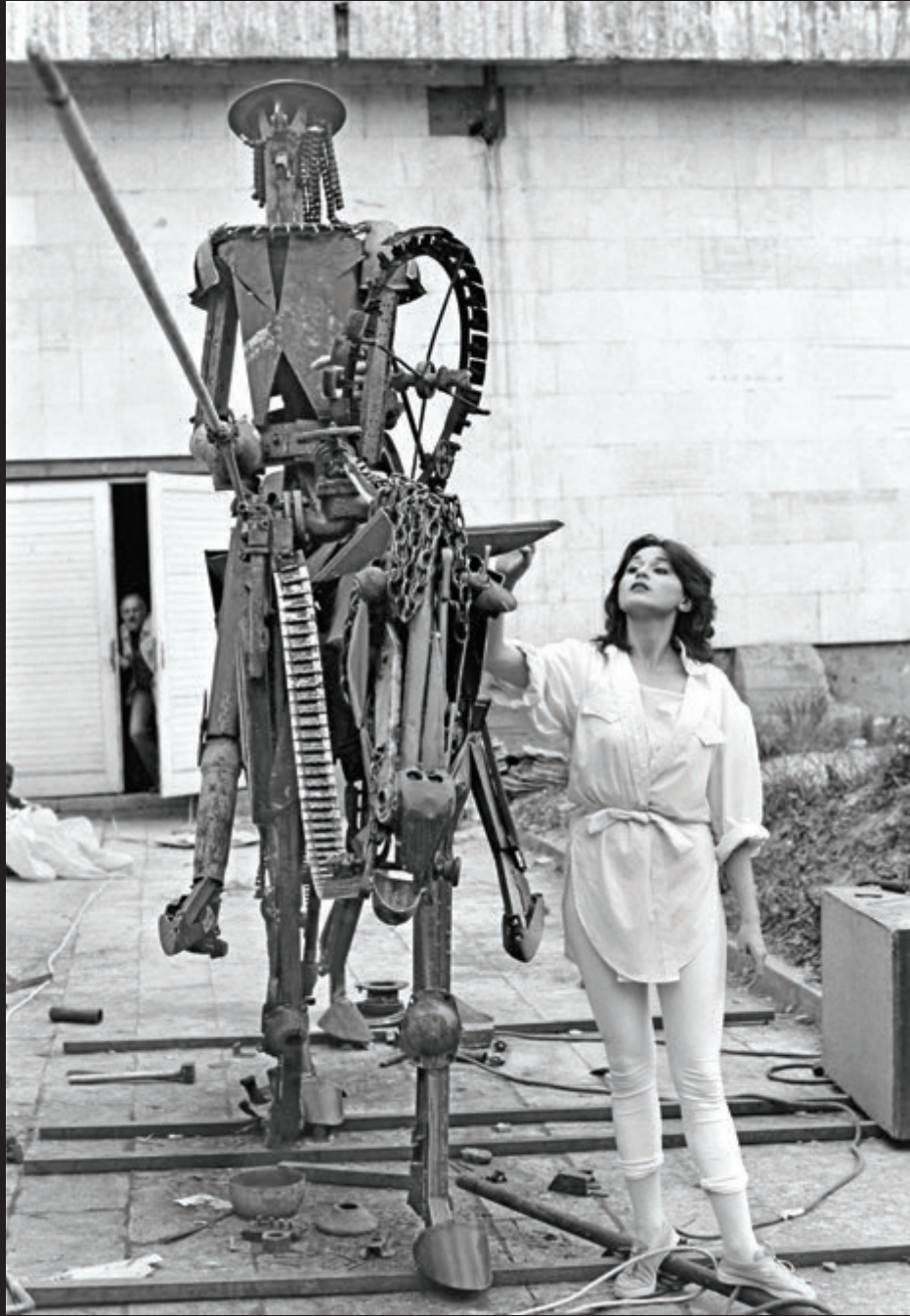

Почетен гражданин на София, Свищов и Габрово, Георги Чапкънов (р. 1943) преди всичко е гражданин на света.

Неговият богат творчески път включва стотици скулптурни произведения, впечатляващи със своето многообразие – от несравними с изяществото си миниатюри до внушителни като размер и въздействие обекти, фигурални и абстрактни композиции, портрети, анималистични скулптури, пластики от старо желязо.

Необятното му въображение се разпростира върху различни теми и сюжети, всички подвластни на таланта му да създава човеколюбива красота.

Вече няколко десетилетия произведенията на Георги Чапкънов обитават близки и далечни физически и духовни пространства и са високо оценени и награждавани в България, Германия, Индия, Италия, Нидерландия, Русия, Франция, Швейцария, Южна Корея, Япония.

Шансът да сме съвременници и съграждани на Чапа ни позволява да се докоснем до тайнството на неговото съзидание, надниквайки в ателието му чрез фотографиите на Иван Бакалов и да разпознаем десетките скулптурни намеси наоткрито, които срещаме ежедневно около нас.

Албена Спасова

An honorary citizen of Sofia, Svishtov and Gabrovo, Georgi Chapkunov (born in 1943) is above all a citizen of the world.

His affluent artistic career includes hundreds of sculptural works in an impressive variety of styles – from miniatures of exquisite elegance to objects of imposing size and impact, figural and abstract compositions, portraits, animalistic sculptures, old iron assemblages.

His vast imagination spreads over a variety of themes, all subject to his talent to create humanistic beauty.

For many decades now, Georgi Chapkunov's works have been inhabiting many different physical and spiritual spaces, near and far, and have been highly valued and awarded in Bulgaria, Germany, India, Italy, Russia, France, the Netherlands, Switzerland, South Korea, and Japan.

How lucky we are to be Chapa's contemporaries and fellow citizens, allowing us to experience his creativity up close, having a peek into his work space through Ivan Bakalov's photography and identifying his huge body of work outdoors, in places we walk by every day.

Albena Spasova

Открийте скулптурите на Георги Чапкънов на открито в София.

Аполон Медикус, минерални извори
Apollon Medikus, Mineral springs

Балерина, фонтана пред
Народен театър „Иван Вазов“
Ballerina, Fountain in front
of Ivan Vazov National Theater

Баща и син Славейкови,
пл. „Славейков“
The Slaveykovs, Father and son, Slaveykov
Square

Борис Христов, бюст-паметник,
пл. „Александър Невски“
Boris Christov, bust-monument,
Alexander Nevski Square

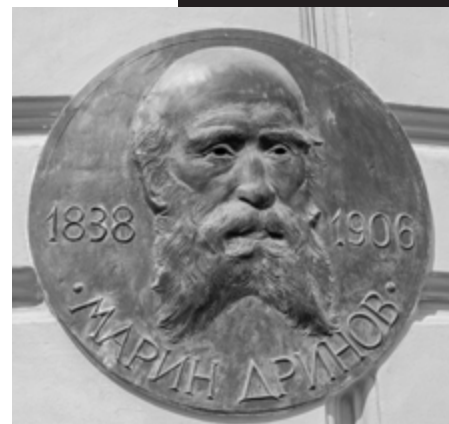
Discover Georgi Chapkunov's sculptures outdoors in Sofia.

Братя Прошек, ул. „Сан Стефано“ 22
Proshek Brothers, 22 San Stefano Str.

Гарибалди, пл. „Гарибалди“
Garibaldi, Garibaldi Square

Марин Дринов, Иван Е. Гешев, медальони за централния вход на БАН, пл. „Народно събрание“
Marin Drinow, Ivan E. Geshev, Medallions, Bulgarian Academy of Science, Central Entrance, National Assembly

Отец Паисий, парк „Борисова градина“
Paisius of Hilendar,
Borisova Gradina Park “

Похищението на Европа, градинката на ъгъла
на улиците „Солунска“ и „Ангел Кънчев“

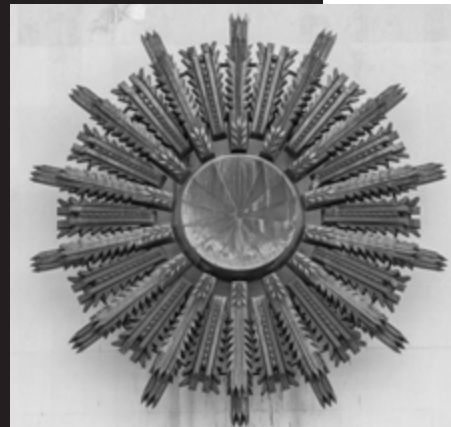
София, площад „Независимост“
Sofia, Independence Square

Сто години от обявяването на Независимостта
на България, пл. „Александър I“
Monument in celebration of 100 years of Bulgarian
independence, Alexander I Square

Радой Ралин, пл. „Радой Ралин“, кв. „Изток“
Radoy Ralin, Radoy Ralin Square

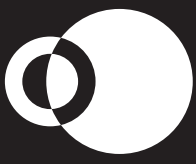

Слънце, фасада на НДК
Sun, National Palace of Culture

Фотограф: Фелия Барух

Photography: Phelia Barouh

Unicredit Studio

ФЕСТИВАЛ
ФОТОФАБРИКА
2021

 UniCredit Studio

ФЕСТИВАЛ
ФОТОФАБРИКА
2021